

1. Markus Geibel: Christophai, beveik dvylika mėnesių praleidai Lietuvoje. Ko per šį laiką išmokai?

Christoph Lehmann: Visų pirma, išmokau ryžtingiau imtis sprendimų bei suprasti, kad ir šis būdas teisingas, nepaisant to, kad kitas mano vietoje elgtųsi kitaip. Bendraudamas su vaikais, įgijau daugiau pasitikėjimo savimi ir supratau, kad man su jais būti patinka. Tačiau pats svarbiausias dalykas, kurį pradėjau taikyti ir savo gyvenime – supratau, kad buvimas Jėzaus artumoje, Jo ieškojimas kasdienybėje yra daug svarbiau nei užsibrėžtų tikslų siekimas.

2. Markus Geibel: Daugelis jaunų žmonių iš Vakarų į Baltijos šalis vyksta tiesiog „gerai praleisti laiką“. Kokie buvo tavo motyvai?

Christoph Lehmann: Man nebuvo taip svarbu, kur vykti - į Lietuvą ar kitas Baltijos šalis. O atvykęs į Lietuvą aš tiesiog norėjau tuos metus praleisti padėdamas misionieriams Marijai ir Marijanui Kozakams jų darbe bei įkurtai Alytaus bendruomenei. Norėjau daugiau sužinoti, ką sugebu ir tuos sugebėjimus naudoti. Džiaugiuosi, kad atvykau į Pabaltijį, nes jau daug buvau girdėjęs apie šią ypatingą Rytų Europos dalį, ir kad galėjau ne tik trumpai apsilankyti, bet ir

geriau su ja susipažinti.

3. Markus Geibel: Kaip sužinėjai apie Alytaus bendruomenę?

Christoph Lehmann: Interneto pagalba rinkau informaciją, kaip praleisti socialinės savanorystės metus per misionieriškas organizacijas. Vokiečių misijos „*ontaktmission*“

K

tinklapyje aptikau įrašą apie Kozakų šeimą ir bendruomenės steigimą Alytuje. Man tai iškart krito į akį. Visų pirma dėl to, kad krikščioniškos bažnyčios statymas mane ypatingai domina, o taip pat ir Marijos bei Marijano nuoširdumas sužadino troškimą atvykti ir pačiam pabūti įvykių liudytoju.

4. Markus Geibel: Kaip tapai tikinčiu šalyje, tuometinėje Rytų Vokietijoje, kurioje ateizmas buvo valstybinė religija?

Christoph Lehmann: Užaugau krikščioniškoje šeimoje ir bendruomenės gyvenime mes visą laiką buvome veiklūs. Taip pat vykau ir į krikščioniškas stovyklas. Vienoje iš jų savo gyvenimą paskyriau Jėzui. Niekada neabejojau, kad Dievas yra - tik nesupratau, kodėl man Jo reikia. Galiausiai, kai man buvo 20 metų, labai aiškiai supratau, kad aš pats vienas, be Jo pagalbos, neapsieisiu, man nepavyks.

Tačiau, kai pasirenki kelią su Dievu, reiškia, kad daug kur lieki nesuprastas ir vienas - mokykloje ar įgyjant specialybę.

5. Markus Geibel: Ko vokiečiai galėtų išmokti iš lietuvių?

Christoph Lehmann: Mes, vokiečiai, turėtume iš naujo išmokti daugiau bendrauti ir negalvoti vien apie projektus ar kitus reikalus, turime išmokti pastumti planus į šoną ir prisėsti kartu išgerti puodelį arbatos. Ir dar tai, kad nebūtina siekti atlikti darbus tobulai, bet, kad „paprasciau“ ir „mažiau“ dažnai yra „daugiau“.

Taip pat mums trūksta ir tautinės savimonės, kad galėtume sveiku mastu didžiuotis savo šalimi.

6. Markus Geibel: Ar išskirtumei panašumų tarp gyvenimo Rytų Vokietijoje ir Lietuvoje? Jūs taip pat buvote rusų okupuoti ir taip pat po perversmo išgyvenote Rytų Vokietijos ekonomikos žlugimą bei materializmo įsiveržimą.

Christoph Lehmann: Kadangi gyvenau Rytų Vokietijoje vos ketverius metus, galiu pasidalinti tik suprastais pokyčiais iš savo, kaip vaiko, perspektyvos. Iš vienos pusės daug visur statoma ir renovuojama, iš kitos - žmonės skuba ir nuolat dažnai priima sprendimus remdamiesi vien projektų uždirbamu pelnu. Taip pat išskirčiau ir migraciją į Vakarų Vokietiją, ypatingai jaunimo - panašiai kaip Lietuvoje.

Daug kur ir tikrai nemažai žmonių teoriškai priklauso bažnyčiai, bet neturi tikro ryšio su Jėzumi.

7. Markus Geibel: Kas tau paliko didžiausią įspūdį gyvenant Lietuvoje?

Christoph Lehmann: Man buvo smagu matyti ir patirti, kad daugelyje Lietuvos vietų yra tikinčiųjų bendruomenių ir renginių, kuriuose Jėzui suteikiama svarbiausia vieta, kad dirba užsidegę ir veiksni tarnautojai. Ir dar, žinoma, nuostabi gamta su žmogaus dar nepaliestais ežerų ir upių gamtovaizdžiais.

Pašnekovas kalbino lic. theol Markus Geibel ir vertė Diana Goss